

Ας μην επιτρέψουμε στην κατάθλιψη και την απελπισία να κυριαρχήσουν

[Ορθοδοξία](#) / [Ιερός Άμβων](#)

(†) [Μητροπολίτης Πισιδίας Σωτήριος Τράμπας](#)

ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΟ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΗΣ Γ' ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ (Εβρ. 4,14-5,6)

Σήμερα, Κυριακή της Σταυροπροσκυνησεως, η Εκκλησία προβάλλει τον Τίμιον Σταυρό του Κυρίου, για να τον προσκυνήσουμε οι πιστοί και να αντλήσουμε δύναμη, για να συνεχίσουμε με επιτυχία τη νηστεία και τους πνευματικούς αγώνες μέχρι την Ανάσταση.

Ο Σταυρός, από την ημέρα που πάνω σ' αυτόν καρφώθηκε ο Χριστός, έγινε ιερό σύμβολο με πολλές ευεργετικές για τον άνθρωπο προεκτάσεις. Μία κεντρική έννοια του Σταυρού είναι ότι αποτελεί το Θυσιαστήριον, στο οποίο ο Ιησούς Χριστός, ο Υιός του Θεού, προσφέρει, ως Υψιστος Αρχιερέας, θυσία στον Θεό Πατέρα, με τη θέλησή Του, την ανθρώπινη φύση Του.

Γνωρίζουμε οι χριστιανοί ότι ο Ιησούς Χριστός, από την ημέρα που σαρκώθηκε

είναι Θεάνθρωπος, Θεός και άνθρωπος. Ως Θεός δεν πεθαίνει ποτέ. Η θεία φύση είναι αθάνατη. Επάνω στον Σταυρό η ανθρώπινη φύση σταυρώθηκε.

Με αυτή την έννοια ο Κύριος, ως Υψιστος Αρχιερέας, καθιερωμένος από τον Θεό Πατέρα, όπως ακούσαμε σήμερα από τον θεόπνευστο Απόστολο Παύλο, προσφέρει επάνω στον Σταυρό την υπέρτατη θυσία. Προσφέρει θυσία τον εαυτόν Του, ως «Αμνόν άμωμον και άσπιλον» (βλ. Α΄ Πέτρ. 1,19). Και, αφού με τη θυσία Του αυτή ο Χριστός μας συμφιλίωσε με τον Θεό Πατέρα και μας εξασφάλισε τη σωτηρία μας, όταν μετά την Ανάστασή Του ανελήφθη στους ουρανούς δεν μας εγκατέλειψε στη γη αυτή μόνους και αβοήθητους. Ο Θεάνθρωπος Ιησούς, ο Υιός του Θεού, διέσχισε τους ουρανούς και έφθασε ως τον θρόνο του Θεού. Εκεί, «καθεζόμενος εκ δεξιών του Πατρός» (βλ. Σύμβολον Πίστεως) ως αιώνιος Αρχιερέας, μεσιτεύει ακατάπαυστα προς τον Θεόν Πατέρα για μας. Και όπως γράφει στη συνέχεια ο Παύλος, ο Αρχιερέας Χριστός έγινε άνθρωπος σαν εμάς, γνώρισε τις αδυναμίες μας, ο ίδιος έπαθε πολλά, έχει δοκιμαστεί σε όλα, χωρίς όμως να αμαρτήσει.

Γι αυτό όταν απευθυνόμαστε προς Αυτόν, είμαστε βέβαιοι ότι συμμερίζεται τις αδυναμίες μας, καταλαβαίνει τον πόνο μας, βλέπει τη θλίψη μας. Με αυτή, λοιπόν, την πεποίθηση ας πλησιάσουμε με θάρρος τον θρόνο της χάριτος του Κυρίου και Θεού μας, για να μας σπλαχνιστεί και να μας δωρίζει τη χάρη Του την ώρα που τη χρειαζόμαστε (βλ. 4, 14-16).

Αδελφοί μου, είναι φυσικό ως άνθρωποι να συναισθανόμαστε ότι είμαστε αμαρτωλοί. «Πολλά γάρ πταίομεν ἅπαντες» (Ιακώβου 3,1) επιβεβαιώνει και ο Αδελφόθεος Ιάκωβος. Αυτή όμως η συναίσθηση δεν πρέπει να αφαιρεί την ειρήνη της ψυχής μας. Ότι και αν πράξαμε, όσον αμαρτωλοί και αν είμαστε δεν δικαιολογούμαστε να μένουμε στην κατήφεια ή και στην απογοήτευση. Μη παρανοούμε εκφράσεις αγίων Γερόντων, και υπερτονίζουμε το στοιχείο της λύπης για την αμαρτωλότητά μας. Αν αυτό θα ήταν σωστό, πως θα συμβιβαζόταν η προτροπή του Αποστόλου Παύλου:»Χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε• πάλιν ἔρω, χαίρετε» (Φιλιπ. 4,4). Η μετάνοια που αισθανόμαστε για τις μικρές ή μεγάλες πτώσεις μας, στο βάθος της δεν κρύβει κατάθλιψη, αλλά ελπίδα, ειρήνη και χαρά, διότι η λύτρωσή μας, χάρη στη θυσία του Χριστού, είναι εξασφαλισμένη. Γι αυτό οι Άγιοι Πατέρες της Εκκλησίας χρησιμοποιούσαν τη σύνθετη λέξη «χαρμολύπη»για να χαρακτηρίσουν την κατάσταση που πρέπει να κυριαρχεί στην ψυχή του πιστού. Οι δύο λέξεις: χαρμονή και λύπη συνθέτουν τη λέξη χαρμολύπη. Μετάνοια, λύπη για τις αμαρτίες μας και τις αδυναμίες μας, αλλά πάνω από αυτή κυριαρχεί η χαρά και η ελπίδα της λύτρωσης, διότι στα δεξιά του Πατρός βρίσκεται ο Μέγας Αρχιερέας Ιησούς Χριστός, που μεσιτεύει για μας. Μας παρακολουθεί με το στοργικό Του βλέμμα και μόλις στραφούμε προς αυτόν σπεύδει να μας δωρίσει τη χάρη Του, την ώρα που την χρειαζόμαστε.

Ποτέ, λοιπόν, αδελφοί μου, ας μὴν επιτρέψουμε στην κατάθλιψη και την απελπισία να κυριαρχήσουν μέσα μας. Με τη δύναμη του Τιμίου Σταυρού, ας πλησιάσουμε με θάρρος τον θρόνο της χάριτος του Θεού, για να μας σπλαχνιστεί και να μας δωρίζει τη χάρη Του, για όποια ανάγκη τη χρειαζόμαστε.

<http://bit.ly/2Ow8bCY>